

A. AUDHILD SOLBERGOVÁ

NORSKÝ
BESTSELLER

VÁLKA PROTI SUPERKRÁVÁM

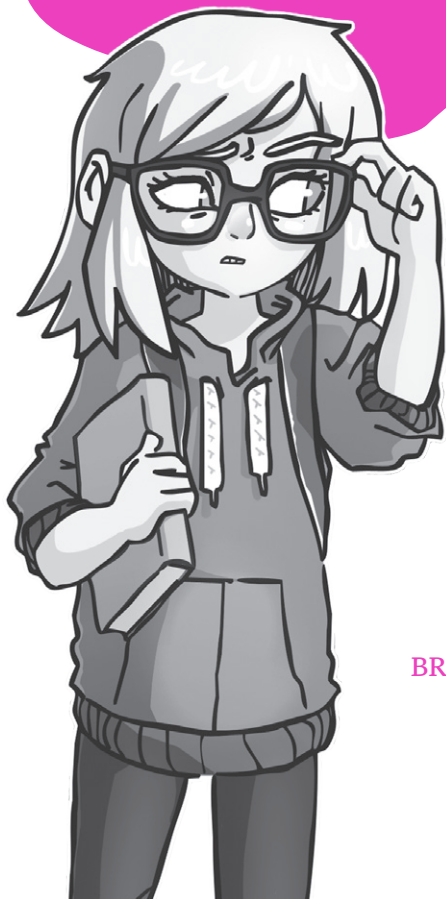
VÁLKA PROTI SUPERKRÁVÁM

A. Audhild Solbergová

A. AUDHILD SOLBERGOVÁ

VÁLKA PROTI SUPERKRÁVÁM

BRNO 2016

Copyright © 2014, H. Aschehoug & Co.
(W. Nygaard) AS

Illustration © Jáchym Nádvorník

Translation © Aneta Grossová, 2016

Czech edition © Host — vydavatelství, s. r. o., 2016
(elektronické vydání)

ISBN 978-80-7491-728-8 (Formát PDF)

ISBN 978-80-7491-729-5 (Formát ePub)

ISBN 978-80-7491-730-1 (Formát MobiPocket)

„Příbuzné duše se nevykytují tak zřídka,
jak jsem se dřív domnívala. Je ohromné,
že je jich na světě tolik.“

L. M. MONTGOMERYOVÁ: ANNA ZE ZELENÉHO DOMU

≡ TOTALNÍ DĚS ≡

„Haló, snad ses neurazila?!“

Thein hlas projel třídou jako nůž.

Upřela jsem pohled do lavice. Oči mě za brýlemi pálily.

„Tak sorry, no!“ vystartovala po mně Thea. „Ale to, že neuneseš pravdu, je tvůj problém, ne náš!“

Než jsem stihla zavřít oči, začaly se Ronja a Širin hihňat.

Tak to chodí pořád. V jednom kuse se tlemí a hihňají všemu, co Thea řekne.

To jejich hihňání nesnáším. Je to jako oprátka kolem krku.

Stejně tak nesnáším občanku. Od té doby, co se naše učitelka Bodil v létě málem přizabila na terase a zablokovala si krční páteř, není schopná normálně učit. Pořád jen pracujeme ve skupinkách a procházíme domácí úkoly, zatímco ona se krčí za katedrou a pročítá si bulvár. Člověk by si skoro myslel, že při tom pádu navíc ohluchla, protože když Thea a spol. při hodině dělají kravál, nikdy ani nepípne. Šustění stránek časopisu střídají jen její povzdechy.

„Kašli na ně,“ řekl Nils.

Vždycky jsme ve skupině spolu.

„Když Thea říká, že jseš lúzr, ještě to nemusí být pravda,“ ujišťoval mě.

Povzbudivě se na mě usmál.

Já mu to oplatila nevraživým pohledem.

Všichni totiž vědí, že když Thea něco řekne, tak to prostě pravda je. Je to nejpopulárnější holka ze sedmičky, trumfne dokonce i některé starší holky. Když se s ní člověk chce kamarádit, měl by souhlasit se vším, co říká. To platí i tehdy, pokud se s ní kamarádit nechce. Tomu, kdo ji neposlouchá, dokáže ze života udělat peklo. Já o tom vím svoje.

„A ještě něco!“ zavolala Thea. „Nakonec se Souboje talentů účastnit budu, takže je načase, abyste se začali těšit!“

Povzdechla jsem si a otočila se na Nilse.

Nils můj povzdech opětoval.

Typický!

Jen abyste věděli, o čem je řeč: Souboj talentů je na naší škole jednoznačně největší událost podzimu. Je to talentová soutěž pro žáky od páté do sedmé třídy, které se může zúčastnit každý, kdo má zájem. Můžete hrát na hudební nástroj, zpívat, tancovat, vyprávět vtipy nebo dělat cokoli jiného — to záleží jen na vás.

V porotě, která je většinou pořádně drsná, sedí jeden učitel, jeden rodič a dva žáci. Loni byla zástupkyní rodičů mamka našeho spolužáka Bjørna Ingeho a byla úplně ne skutečná. Masakrovala jednoho soutěžícího za druhým,

mimo jiné i Theu, která se svým tanečním číslem skončila až na pátém místě. Dopadla dokonce hůř než Torfinn z béčka, který byl navlečený do kroje a hrál na akordeon!

Po tomhle fiasku si Thea umínila, že celou tu krávovinu, jak prohlásila, bude bojkotovat. Ronja a Širin taky. Nemůžu říct, že by mi to nějak zvlášť vadilo. Nilsovi taky ne. Do letošního ročníku zbývaly jen dva týdny a my jsme se už nemohli dočkat. Celý večer bez They, Ronji a Širin!

Mělo nám dojít, že to zní až moc dobře, než aby to byla pravda.

„Tak se zeptej, s kým budu vystupovat!“ dorážela na mě Thea.

Nic jsem na to neřekla.

Předpokládala jsem, že si k sobě letos vezme Ronju a Širin, možná ještě pár dalších holek z nejvyšší ligy, které umějí tancovat.

„Hej, jseš snad i hluchá?“ vyštěkla na mě. „Řekla jsem, ať se mě zeptáš, s kým budu vystupovat!“

Otočila jsem se ke knihovničce v zadní části třídy.

Sama sedím hned u katedry, a tak jsem úplně dozadu neviděla, ale věděla jsem, že Thea je někde tam. Nikdy nemám problém slyšet, kde zrovna je. Thein hlas proniká zdmi i morkem kostí.

„Fajn,“ odkašlala jsem si. „S kým budeš na Souboji talentů vyst—“

„Budu zpívat s Fak Justin!“

Málem jsem spadla ze židle.

„Cože?“ vypadlo ze mě. „Ty že budeš zp—“

„Slyšelas mě, hnusko! Na — Souboji — talentů — budu — zpívat — s Fak Jastin! Kam se na to hrabe sólo v dětském sboru, co?!“

Bylo slyšet, jak se zubí.

Když jsem zamžourala ven z okna, nebe mě píchalo do očí.

Typický!

Typický!!

Fak Jastin je skupina, ve které hraje náš spolužák Bjørn Inge na baskytaru a Magnus a Felix z béčka na bicí a na kytaru. Dali se dohromady teprve v létě, ale už teď je to nejvíc cool skupina v ročníku. Ne že by měli bůhvíjak velkou konkurenci — žádnou další kapelu v ročníku nemáme —, ale Fak Jastin jsou tak jako tak nejvíc cool.

Jakmile se rozneslo, že na Souboj talentů hledají zpěvačku, do minuty se konaly první konkurzy. Následující dva dny jsme s Nilsem každou přestávku poslouchali, jak holky na chodbách a na školním dvoře zpívají a vyjí. Žádné z nich to kdovíjak nešlo. Sledovala jsem je docela pozorně.

Jedna z nich mi ale musela ujít, protože třetí den se přestávky zničehonic vrátily k normálu. Ty tam byly holky, co si pobrukovaly, kudy chodily, a žádná už se na Magnuse, Felixe a Bjørna Ingeho nelepila a neškemrala, aby ji vzali do skupiny. Kluci z Fak Jastin už svou zpěvačku zřejmě našli.

Otočila jsem se na Nilse.

„Thea?“ vyhrkla jsem. „Thea?!“

Nemohla jsem popadnout dech.

„A já blbka myslela, že to Fak Jastin myslí vážně!“ vyjela jsem. „Že hledají zpěvačku, která doopravdy umí zpív—“

Zarazila jsem se.

Nilsovy nosní dírky totiž začaly pulzovat.

„Co je?“ zašeptala jsem. „Stalo se něco? Jde o tvou mámu?“

Nilsovy nosní dírky fungují stejně jako moje oči. Čím víc se hýbou, tím nervóznější je. A právě teď se mu nos třepotal jako vlajka uprostřed tajfunu.

„P-p-prosím tě, teď se nenaštví,“ zakoktal, „ale n-n-není možný, že... že...“

„Že co?“

„Ž-ž-že Thea třeba zpívat umí?“

Obrátila jsem se k němu zády.

Ani jsem se nezmohla na odpověď.

Beru, že je Thea nejpopulárnější holka v sedmičce a že chodí s Felixem z Fak Jastin, ale zpívat teda rozhodně neumí! Thea zpívá totálně otřesně. Chodila jsem s ní do sboru, takže vím, o čem mluvím. Zpěv je jediná věc, která mi vždycky šla líp než jí.

Jediná věc!

„PANÍÍÍ UČITELKOOOOOOOO!“

Za brýlemi jsem nervózně trhla očima.

Bodil sebou nejspíš trhla taky. Zaslechla jsem, jak jí časopis sklouznul na zem.

„Paní učitelko, už jsme hotoví s procházením úkolů,“ vypískla za mnou Thea. „Můžeme teda jít?“

Bodil v krčním límci si odkašlala.

„Ale ještě nám přece zbývá deset minut,“ zaprotetovala. „Jste vážně už hot—“

„Ano!“

„Aha, no... tak pokud jste hotoví, tak byste možná moh—“

„Vy jste fakt super, paní učitelko!“

Svým způsobem rozumím tomu, proč se Bodil vůbec nenamáhá nám na hodinách občanky něco vykládat. Do-
stat se v přítomnosti They ke slovu je totiž pěkná fuška.

O dvě vteřiny později následovalo to, co vždycky.

„My už jsme taky hotoví!“

„My taky!“

„My už dávno!“

Bodil tentokrát nestihla ani hlesnout. Židle a lavice začaly vrzat a skřípat, všichni mluvili jeden přes druhého a odcházeli ze třídy.

Podívala jsem se na Nilse. Nosní dírky se mu pořád chvěly, ale už se stačil trochu uklidnit.

Klidnější jsem byla i já. Koneckonců, Nils Theu ještě zpívat neslyšel, nemohl proto vědět, jak se věci mají. Až Thea za dva týdny na Souboji talentů otevře pusou, sám pochopí, co jsem měla na mysli.

≡ GENTLEMAN ≡

„To by mě zajímalo, co budou Fak Jastin na soutěži hrát,“ prohlásila jsem. „Nemají moc z čeho vybírat, když si za zpěvačku vzali Theu. Vždyť ani ‚Skákal pes‘ nedokáže zazpívat čistě. Měls ji slyšet, když ještě chodila do sboru, vždycky když otevřela pusu, byla to naprostá krizovka... Nilsí?“

Rozhlédla jsem se na obě strany.

„Nilsí?“

Vždyť ještě před chvílí šel po chodbě vedle mě. Kam se poděl?

Stáhl se mi žaludek. Máme mít tělák a tělocvična je až na druhé straně školy. Musím se tam dostat dřív, než se chodby zaplní lidmi. A to jsem ještě ani neminula jídelnu!

„Nilsí?“

Vrazila jsem přímo do stojanu s prázdnými krabičkami od džusu, zaparkovaného před jídelnou. Brýle se mi orosily. Stojan se rozkýval ze strany na stranu. Byla jsem přesvědčená, že mě krabičky zasypou jako lavina, ale naštěstí to stojan ustál. To už by na mě bylo asi moc.

„Nilsí?“

„Určítě něco od Rihanny,“ ozvalo se za mnou.

Prudce jsem se otočila.

Nils!

Oddechla jsem si. Jenom zůstal o kousek pozadu. Mělo mi to dojít. Mám ve zvyku chodit rychleji, když mluvím, a Nils má zase celkem krátké nohy.

„To tak,“ odfrkla jsem si. „Jako by Thea zvládla zazpívat něco od Rihanny.“

„Tak od Beyoncé?“ navrhl Nils. „Nebo od Seleny Gomezové?“

Obrátila jsem oči v sloup.

„Rozhodně nemůžou hrát nic od Justina Biebera,“ řekl.

„To fakt ne,“ souhlasila jsem.

Podívali jsme se na sebe a ušklíbli se.

Dobře jsme věděli proč. V létě jsme zjistili, jak to celé je.

Když jsme jednou s Nilsem v mém pokoji hráli karty, zaslechli jsme venku hlasy. Ten den bylo přes třicet stupňů, takže jsme měli okno otevřené dokořán.

„A co takhle The Boyfriends?“ navrhl někdo.

„To vůbec není špatný,“ ozval se další hlas.

Nastražila jsem uši. Se zrakem mám možná trochu problémy, ale slyším výborně. A netrvalo dlouho, než jsme odhalili, komu ty hlasy patří. Magnus, Felix a Bjørn Inge diskutovali o tom, jak se bude jmenovat jejich nová skupina. Felix totiž bydlí hned vedle. A okno jeho pokoje je přímo naproti mému. Jinými slovy, vím, jakou hudbu poslouchá.

„The Boyfriends,“ zopakoval Bjørn Inge. „Přivítejte The Boyfriends!“

„Prosím potlesk pro The Boyfriends!“ zavolal Magnus. „Jo, to by mohlo fungovat.“

Možná by se tak nakonec vážně jmenovali, kdyby to Felix všechno nezvorál.

„*If I was your boyfriend, I'd never let you go,*“ začal si zničehonic pobrukovat. Jako když si člověk ani neuvědomuje, že si něco zpívá. „*Keep you on my arm girl, you'd never be alone. I can be a gentleman, anything you want* —“

„Cože?“ přerušil ho Bjørn Inge. „Co to jako má být?“
Nastalo ticho.

„Nebyl to Justin Bieber?“ zeptal se Magnus.

„N-n-ne,“ zakoktal Felix.

„Jojo, to byl Bieber!“ trval na svém Magnus.

„Do háje, Felixi!“ zařval Bjørn Inge. „Ty si zpíváš Justina Biebera!“

„To jsou kecy!“ bránil se Felix. „To byl... to byl... Michael Jackson! Fuck Justin!“

A tak došli k názvu Fak Jastin.

Minuli jsme s Nilsem třídy osmého, devátého i desátého ročníku a blížili jsme se k tělocvičně. Ještě nezvonilo. Nikdo zatím za mými zády neprohodil žádnou poznámku ani mi neřekl nic hnusného do očí. Ale to mi na náladě stejně moc nepřidalo.

„Jsem z toho úplně vyřízená.“

„Jak to?“ zeptal se Nils.

„Jak to?! Je ti snad jasný, jak je to debilní.“

„Jestli Thea zpívá tak otřesně, jak tvrdíš, nemá přece šanci letos Souboj talentů vyhrát. A to je snad dobře, ne?“

„To sice jo, ale zároveň je to hrozná smůla pro Fak Justin! Bez ní by totiž měli výhru v kapse!“

Nils se na mě otočil.

„Tobě teda vlastně záleží víc na tom, aby oni vyhráli, než aby Thea prohrála?!“ podivil se.

Uhnula jsem pohledem.

„Fajn,“ usmál se. „V tom případě jseš zamilovaná víc, než jsem myslel.“

Nic jsem na to neřekla.

Ne že bych se tolik styděla. Nemáme mezi sebou žádná tajemství. Ví, kdo se mi líbí a tak. Ale bylo trochu zvláštní, že to vyslovil nahlas. Sama sebe vidím jako někoho, kdo nemá právo se zamilovat. Do mě se přece nikdo zamilovat nemůže.

Aspoň si to myslím.

„Mimochodem,“ řekl Nils, „půjdeš se mnou někdy do skejtparku?“

Podívala jsem se na něj.

Normálně se mě neptá, jestli s ním někam nechci jít, protože ví, že jsem ze všeho nejradši doma. Ostatní si myslí, že jsem hrozně stydlivá, protože po škole nikam nechodím a při hodinách skoro nikdy nic neříkám, ale ve skutečnosti zas taková stydlivka nejsem. Jen prostě nemám ráda, když se na mě lidi dívají. A přesně to dělají, když promluvím. Nebo když jdu po škole do skejtparku.

„Ani na chvílku?“ škemral Nils.

Nakrčila jsem nos.

„Prosím,“ nedal se. „Když jsem tam byl naposled, Bjørn Inge s Felixem si ze mě utahovali, že nemám žádný kamarády. Ale to není pravda. Mám přece tebe.“

Když to řekl, oči se mi zalily slzami.

Trochu proto, že jsem měla radost. Ale hlavně se mě to dotklo.

Bylo mi totiž jasné, proč to Bjørn Inge a Felix řekli.

Myslí si, že já se nepočítám.

„Není od tebe úplně chytrý, že se se mnou kamarádíš,“ prohlásila jsem.

„Kamarádit se s tebou není zas tak hrozný,“ odpověděl Nils.

Tohle je důvod, proč se k sobě s Nilsem tolik hodíme. Jsme jeden k druhému vždycky upřímní. Když se chová jako pitomec, zpražím ho pohledem a odfrknu si a on se zase snaží nepřikrášlovat pravdu. Říká na rovinu, jak se věci mají.

Kamarádit se se mnou vážně není tak hrozný. Celine z vedlejší třídy je po mozkové obrně na vozíku a Birk, který taky chodí do bēčka, má celé tělo a půl obličeje pokryté popáleninami. V létě ho navíc kouslo klíště.

Jsem třetí nejhorší možný kamarád ze sedmičky. Svým způsobem je to útěcha.

„Fajn,“ řekla jsem. „Brzo s tebou do toho skejtparku půjdu.“

Vždycky poznám, když se Nils směje.

Mamka tvrdí, že se směje od ucha k uchu, a má pravdu. Úsměv mu tvář jakoby rozdělí na dvě poloviny. Oči mu

skoro zmizí, zbudou jen dvě úzké čárky nad tvářemi. Je to dobře poznat i zdálky.

Když se Nils usmívá, je mi dobře. Ne takovým tím zamilovaným způsobem, prostě jsem jenom vážně ráda, že existuje. Ani se neodvažuju představit si, jak by můj život vypadal, kdybychom neskončili ve stejné třídě a nestali se přáteli.

Ne že by mě nějak chránil před ostatními. Je menší než já a vlastně než většina holek ze sedmičky. Abych řekla pravdu, je to takový třasořitka. Kluci ze třídy se ho například nikdy neptají, jestli si s nimi o přestávce nepůjde zakopat.

Na Nilsovi je fajn, že mu připadám zábavná. Což je trochu zvláštní, protože když skončím ve skupině s Theou, Ronjou a Širin, jsem nudná, až to bolí. Nevypadne ze mě ani slovo. Jen se pohihňávám. A to si ani nemyslím, že by byly kdovíjak vtipné. Pořád jen čumí na videa na YouTube, kde se holky líčí, a pak na dobu zmizí a všechnu práci nechají na mně.

Chci tím prostě říct, že když jsem s Nilsem, tak zábavná opravdu jsem. Zaprvé proto, že vůbec otevřu pusu, a zadruhé díky tomu, že to, co říkám, opravdu vtipné je. Nevím proč, ale je to tak. S Nilsem se nebojím být sama sebou, nebojím se být taková, jaká si myslím, že doopravdy jsem. A tak mě ani tolik nežere, že mě ostatní považují za šíleně nudnou megastydlivku. Protože vím, že existuje člověk, který si to o mně nemyslí.

Možná jich je dokonce víc.

Ale k tomu se ještě vrátím.

Na konci chodby jsem se zastavila.

Dorazili jsme k cíli. Zvládli jsme to. Prošli jsme bez újmy celou školou, aniž bych se dočkala jediné poznámky na svou osobu! To se nevidí každý den.

„Půjdu rovnou do tělocvičny,“ oznámila jsem.

„Zase sis zapoměla oblečení na tělák?“ zeptal se Nils.

„To jsem celá já.“

Podívali jsme se na sebe a ušklíbli se.

Já totiž nepatřím mezi lidi, kteří zapomínají. Nebo se ulívají. Nikdy mě zkrátka neuvídíte vysedávat uprostřed hodiny matiky v jídelně ve společnosti They, Ronji a Širin. Ale pokud jde o tělák, nedokážu si pomoci.

Nils se vydal k šatnám.

Rozhlédla jsem se kolem sebe. Pořád jsme byli sami.

„Nilsi?“

„Co je?“

Otočil se.

„Jen abys věděl,“ začala jsem, „kamarádit se s tebou taky není tak hrozný. I když jseš takovej třasořitka.“

Nejsem si úplně jistá, ale myslím, že na mě mrknul.

„Uvidíme se v tělocvičně, Annebino!“ zavolal a usmál se.

Tentokrát jsem ten úsměv viděla jasně.

≡ VESMÍR ≡

Ve skutečnosti se jmenuju Anne Bea. Anne po babičce a Bea proto, že je to oblíbené jméno mého tatky. Annebino mi říká jen Nils.

Nejdřív si opravdu myslel, že se tak jmenuju.

První den školy nás posadili vedle sebe. Neznali jsme se, ale naštěstí nebyl jako Brage ze školky, který se při prvním setkání se mnou rozbulel. Nils se ke mně místo toho naklonil a zeptal se:

„Kdo jseš?“

Ne „jak se jmenuješ“, ale „kdo jseš“. Jako bych byla nějaké podivné vesmírné monstrum, které zničehonic přistálo v lavici přímo vedle něj. A třeba si to vážně myslel.

„Jsem Anne Bea,“ odpověděla jsem.

Nenapadalo mě, co víc říct.

Jenže Nilse ta návštěva z vesmíru očividně vykolejila natolik, že úplně nepochytil ani to málo, co jsem řekla. Příští ráno ke mně přicupital na svých krátkých vyzáblých nožkách, na tváři úsměv, který mu rozděluje obličej na dvě části, a pozdravil mě:

„Nazdar Annebino!“

To rozhodilo zase mě.

Ukázalo se, že mu jeho mamka vysvětlila, proč vypadám tak, jak vypadám, a on si s tím propojil moje jméno. I když potom zjistil, jak se doopravdy jmenuju, na jméno Annebína se nezapomnělo.

Nejdřív mi tak říkal hlavně ze srandy. Postupně to ale začal používat i normálně. „Annebíno, prosím tě,“ loudil třeba, když jsme spolu dělali úkoly, „když mi pomůžeš s úkolem z matiky, naučím tě skákat na trampolíně.“ Nebo třeba: „Hejbní kostrou, Annebíno“, když mu přišlo, že moc pomalu přecházím silnici. Nebo taky: „Dobře, Annebíno“, když mě na té trampolíně konečně skákat naučil.

Nakonec mi to jméno prostě zůstalo.

Teď mi na tom, že mě tak oslovuje, nepříjde nic zvláštního. Mamce ani tatčovi taky ne, už si na to zvykli. Mají ochranné sklony, takže když mi ostatní děti nebo i dospělí říkají hnusné věci, nenechají to jen tak. Vědí ale, že Nils to zle nemyslí.

Dokonce mi tak sem tam řeknou taky. Podle mě si to ani neuvědomují, ale já teda jo. Ne že by mi to vadilo, ale je trochu zvláštní, když mi tak říká někdo jiný než Nils. Je to prostě jeho slovo.

Jediný další člověk, kterému bych možná dovolila, aby mi říkal Annebíno, je Magnus z Fak Justin.

Magnus má blond kudrnaté vlasy, d'olíčky ve tvářích, dva starší bratry a úplně z něj vyzařuje, že patří do nejvyšší ligy. Když 11. ledna slavil dvanácté narozeniny, měl super oslavu s diskokoulí a s muchlovacím koutkem pod

schody do sklepa. Ne že by nás s Nilsem někdo pozval, ale další pondělí o tom mluvila celá škola — byli tam všichni ze sedmácké nejvyšší ligy, a dokonce i pár lidí z osmičky a z devítky!

Takový typ kluka to je.

Já se naopak už od narození vytrvale držím v lize nejnižší. Když mi bylo 1. března dvanáct, přišel to oslavit jen Nils. S tím, že by se letos ukázal ještě někdo další ze třídy, jsem ale nepočítala, takže jsem ani nebyla moc zklamáná. Měli jsme s Nilsem celý lentilkový dort jen pro sebe a spořádali jsme tolik lékořicových pendreků, že nám z toho pak bylo na zvracení. Nakoupila jsem jich víc, protože Mari a Ylva-Merete uvažovaly, jestli taky nepřijdou.

Takový typ holky jsem já.

Je vám asi jasné, že s Magnusem nejsme zrovna blízcí přátelé.

Ale přestože jsem s ním sotva kdy prohodila pár slov, docela se mi líbí. Nevím úplně proč, když se kamarádí se samýma pitomcema typu Bjørna Ingeho a Felixe, anebo ještě hůř se superkrávama Theou, Ronjou a Širin.

Ale když o tom tak přemýšlím, možná se mi líbí právě proto. I když si Magnus vybírá děsný kamarády, sám pitomec není. Nikdy mi například neřekl nic hnusného. Stejně tak ani Chromé Celine nebo Pečínce Birkovi. A přitom by klidně mohl, když je tak cool, roztomilý a oblíbený. Prošlo by mu toho hodně. Stejně jako Thee prochází skoro všechno jen proto, že umí mávat řasama a nasazovat supersladký úsměv, který je tak falešný, že mi nejde do hlavy, proč jí to lidi žerou!

Magnus ale netuší, že se mi líbí, to ani náhodou. Jenom Nils ví, na koho myslím, když si po krajích učebnice občanky čmárám srdíčka. A nemám v plánu to prozradit nikomu dalšímu. Moc dobře vím, jak mikroskopicky malou šanci u Magnuse mám. Klukům se holky jako já nelíbí. Rozhodně ne klukům z nejvyšší ligy, kam patří Magnus.

Teď si možná myslíte, že jsem takový ten superstydlivý a nudný typ, kterého si nikdo ani nevšimne. Že jsem obrýlený šprt, který sedí v první lavici a splývá s tapetou.

Kéž by.

Taková já nejsem.

Kromě toho, že obě chodíme do 7. A, nás s Theou spojuje jedna věc. I mě celá škola zná.

Ne proto, že bych byla cool.

Ne proto, že bych byla hezká.

A rozhodně ne proto, že bych byla oblíbená.

Všichni mě znají, protože jsem zrůda.

≡ DARK HORSE ≡

Lidi, co nevědí, jak se jmenuju, mi říkají Ta Albínka.

To je Ta Albínka, šeptají si na chodbách.

Čum na ty její oči. Kmitají tam a zpátky, tam a zpátky. Jako dva zfetované pingpongové míčky.

Ta Albínka má fakt super sluneční brýle, pošklebují se na jaře. To teď frčí ve slepeckém spolku.

Viděli jste Tu Albínku? smějí se v zimě. Je tak bílá, že splývá se sněhem.

Chudák Ta Albínka, říkají někteří. Hlavně hezké a slušné holky z desátého ročníku. Holky s uhlazenými culíky a klapajícími podpatky, které se na mě ledově usmívají, když jdou kolem.

Chudák Ta Albínka, říkají pohledem. Jen si představ, že bys vypadala takhle.

Takové holky nesnáším.

A mimochodem ani nejsem *albínka*. Ale zrovna to jsem už přestala řešit. Dokonce se za albínku označuju sama. Mám na práci jiné věci než obcházet lidi a vysvětlovat jim, že nejsem albínka, ale že trpím *vrozeným albinismem*.

Občas si říkám, že být albínka je vlastně v pohodě.

Člověka můžou potkat horší věci než být za zrůdu. Jako třeba Chromou Celine nebo Pečínku Birka. Nebo toho pána, kterého jsme jednou viděli s Nilsem — chyběly mu ruce i nohy, v puse měl něco jako brčko a tím psal na nějakou destičku.

Mám ruce i nohy, slyším, mluvím a chodím. Nejsem ani tlustá, ani extrémně vysoká nebo malá a nemám ani znetvořenou pŕlku obličeje. Dokonce mi i začala růst prsa. Nejsou dost velká na to, aby o něco šlo, ale jsou tam. A upříi jsou přece taky bílí jako stěna, a dost jim to sluší.

Dokonce si myslím, že jsem svým způsobem jedinečná. Lidí jako já je docela málo. Když nepočítám sebe, viděla jsem za celý svůj život jen tři albíny. Jednoho kluka v obchoďáku, když mi bylo šest, a předloni dvě staré paní zároveň, když jsme si s mamkou a s tetou Monou vyrazily na holčičí výlet do Londýna. Dokonce přišly až k nám.

Řekly nám, že tak malé albíny, jako jsem já, vídají málokdy, a prozradily nám, že se jmenují Dorothy a Anne a jsou už víc než šedesát let nejlepší kamarádky. Dorothy nám nabídla čokoládové bonbony ze sáčku a oslovovala mě *dear*, a když jim mamka řekla, že se taky jmenuju Anne, anglickou albínku Anne to tak dojalo, že Dorothy vytrhla sáček z ruky a dala mi ho celý.

Mamka pak prohlásila, že tuhle příhodu ocením, až budu starší. Jenže já si sáček od čokoládových bonbonů vlepila do deníčku, jen co jsme se vrátily domů.

Jindy bych ale chtěla být jako všichni ostatní.

Tehdy mizím do svého Normálního světa.

V Normálním světě nevidím tak špatně, abych kvůli tomu musela sedět v první lavici. Nemusím tam nikdy mhouřit oči na slunci a těkat jimi, takže na mě lidi neciví a neříkají si, že jsem divná. Nebo hůř: že jsem slepá!

Tak fajn, představte si tohle:

Chystáte se přejít silnici a nečekáte žádnou zradu, když v tu ránu k vám přiběhne nějaká osoba, omotá se vám kolem ruky a do ucha vám zakvílí ženský hlas: „Neboj se, já ti pomůžu na druhou stranu!“

Představte si, jak se jí snažíte vysvětlit, že to zvládnete sami, ale zrovna v tu chvíli kolem projede auto a vy sebou trochu trhnete. A ta paní, která se na vás pověsila, vás táhne zase zpátky na chodník, aby vás nic nezajelo. Auto se skřípěním brzd zastaví, paní začne na řidiče křičet a vy v tom zmatku zakopnete o obrubník a skončíte v kaluži.

A představte si, že se to všechno děje před zraky celé školy.

Přesně tohle se mi letos stalo první den vyučování po prázdninách. Přímo před školní bránou, jen pár metrů od laviček, které obsadila celá nejvyšší liga ze sedmičky.

Musím říct, že to nebylo nic výjimečného.

Nils ke mně přiběhl a pomohl mi na nohy, ale už bylo stejně pozdě. I když jsem neviděla, jak se mi ostatní pošklebují, a ta paní křičela tak hlasitě, že jsem neslyšela všudypřítomné výbuchy smíchu, cítila jsem je až v morku

kostí. Ten výsměch se mi omotával kolem žeber, až jsem skoro nemohla dýchat.

A hádejte, koho jsem zahlédla jako prvního, když jsem si vyčistila brýle od bláta?

Magnuse.

Seděl na lavičce s rukou kolem Ronji a díval se přímo na mě.

Cítila jsem, jak mi z plic vyprchává všechen vzduch, a kdyby u mě nestál Nils, určitě bych sebou znovu plácla na chodník. Nils ale naštěstí pochopil situaci a převedl mě přes cestu až ke skokanskému můstku.

„Nesmál se,“ prohlásil, když jsme se posadili v půlce dopadového svahu.

Popotáhla jsem.

„Viděl jsem to úplně jasně, Annebíno,“ pokračoval. „Smáli se jen ostatní.“

Bylo mi jasné, že to řekl jen proto, aby mě utěšil, ale i tak to trochu pomohlo. Pomohlo, že Nils chápe, co je na tom ze všeho nejhorší. Horší než to, že mě celá škola viděla letět na hubu. Nejhorší bylo, že se mi Magnus smál, protože mě někdo považoval za slepce.

Já totiž slepá nejsem.

Jen prostě hrozně blbě vidím!

„Tady máš,“ řekl Nils a napřáhl ke mně ruku s mým obědem. „Vylovil jsem ho z kaluže. Myslím, že do něj moc nenateklo.“

Většinou obědváme v křesílkách ve školní knihovně, ale občas si jdeme sednout ke starému skokanskému můstku přímo naproti škole. Nikdo další s námi většinou

nesedává, takže se můžeme klidně přesunout a užít si navíc hezký výhled. Právě sem jsme měli namířeno, když ke mně přiběhla ta paní a popadla mě za ruku.

Vybalila jsem dva mokré krajíce chleba se žlutým sýrem a paprikou.

„Dík, žes mě zachránil,“ řekla jsem.

„Žádnej problém,“ zaculil se Nils.

Usmála jsem se na něj. Bylo mi ale jasné, že zítra zůstanu doma a na celý den zmizím do svého Normálního světa.

Tam sebou totiž nikdy nesekám o zem. Nenarážím do stojanů s krabičkami od džusu a nikdo si o mně nemyslí, že jsem slepá. Nikdo mi nevykládá, že vypadám jako stařena nebo že nikdy nebudu mít kluka, když jsem tak škaredá. Není tam žádná Thea, která by mi říkala, že jsem hnuska, mimoň nebo pošahanej lúzr.

V Normálním světě mám dlouhé kaštanové vlasy a zpívám v nejvíc cool kapele na škole. Jmenujeme se Dark Horse a jednou týdně zkoušíme v tělocvičně. Nils hraje na klávesy a můj kluk na bicí. Občas s námi hostuje někdo, kdo umí na housle, tamburínu a tak. Na pódiu jsme vždycky celí v černém a na zápěstí máme potítka. Nejsme goth ani emo, nic na ten způsob, jen se nám to tak líbí. Dáváme tak vlastně najevo, že k sobě patříme.

Když zkoušíme, často se na nás chodí dívat lidi ze sedmičky. Sem tam i někdo z osmičky a z devítky. Magnus občas trochu žárlí, protože si všichni kluci myslí, že jsem hrozně hezká a cool, když zpívám. Ale nemá se čeho bát.

Nikdy se s ním nerozejdu. Je to ten nejlepší přítel a bubeník na světě.

Abych řekla pravdu, takových dnů, kdy mizím do Normálního světa, mám docela hodně.

≡ UKAŽTE, CO VE VÁS JE! ≡

„Ani dneska ne?“

Páka se ke mně blížila tělocvičnou.

Zavrtěla jsem hlavou.

„Není mi moc dobře,“ vysvětlila jsem.

Páka ze země sebrala volejbalový míč a hodila ho do skladu náradí. Polička s trofejemi zaskřípala, když narazil do zdi. I když je Páka skoro stejně stará jako děda s babičkou, pořád poráží všechny kluky ze třídy v páce. Tak podle mamky získala svoji přezdívku. Když ještě měla mamku a tetu Monu na tělocvik, porážela i všechny učitele.

„Nevadilo by, kdybych seděla na lavičce a dívala se?“ zeptala jsem se.

„Jak se to vezme, Anne Beo,“ řekla Páka. „Máš omluvenku od rodičů? Už si skoro nepamatuju, kdy jsi cvičila naposledy.“

Něco na tom bylo.

Od začátku školního roku jsem tělocvik skoro neměla. Třikrát jsem přinesla omluvenku, ale jindy jsem Páce jen oznámila, že mi není dobře.